

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.

www.poeziebos.be – www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php

Dominique De Groen

*Dominique De Groen (°1991) is schrijfster, beeldend kunstenaar en medeoprichter van Marktcorruptie, een label dat zines en DIY-boekjes uitgeeft. Haar debuutbundel, *Shop Girl (het balanseer, 2017)*, werd genomineerd voor de Poëziedebuutprijs Aan Zee en de LZWL-Trofee. In mei 2019 verschijnt haar tweede bundel, *Sticky Drama*. Verder werkt ze momenteel aan een roman over kapitalisme, Silicon Valley, hekserij en Britney Spears, en is ze in 2019 de gastschrijfster van nY.*

Dromen van het offerlam

Droom #5

Zo breekt een offerlam de val van de geschiedenis.
Hoe had het anders kunnen lopen?
Een offerlam, cyclisch leegbloedend op altaars van de dag.

De donkere ochtenden voor zonsopgang
het stro klam van nachtelijk zweet
de lucht kleverig van angsthormonen.

En van toen af aan was het offerlam er rotsvast van overtuigd
dat grote, machtige bedrijven toegang hadden tot haar dromen.

De geschiedenis is een nachtmerrie die ze probeert door te slikken.
De mond vol dode oceanen.

Door haar aders vloeit donker plastic
en diep in haar zit een zwart skelet dat krijst.
Het gestolde bloed van generaties
offerlammeren.

De wind jaagt huilend over de woestijn, de steppe, de ijsvlakte.
Iedere horizon een regenboog. Vanuit welke hoek je ook kijkt.
Ooit was ook hier leven mogelijk.

Dromen over een eindeloze dans van steen en vegetatie.

Ontwaken en lezen over een bekende actrice
die uit de omheining is afgedwaald
en nu gemeenschapsdienst doet in het lijkhuis.

Ontwaken met een mond vol zand.

Een indicatie van de onbehaaglijkheid van de plek
is de korte levensduur van de objecten
voordat ze worden weggevreten door chemicaliën.

Droom #6

Het lam staat op een donkerbruin strand.
Kijkt naar de transparante zeewezens die aanspoelen
de golven die zich terugtrekken.
Iedereen en alles verstrikt in wier.

Dit is de verste kust.
De rand van de diepste droom.

Water borrelt op uit de grond
lapt aan haar hoefjes.

Iedere ochtend knoopt ze de werktuigen
vast in haar klamme vacht
of verstopt ze in haar baarmoeder.
Iedere nacht baart ze de werktuigen
kamt ze ze uit haar pels.

Knagend aan de wieren van de dag leert ze de regels uit haar hoofd

leert ze
de dromen te interpreteren
de intuïtie te volgen
te staren naar het water.
De stand van de hemellichamen, weerspiegeld in het water.
De grote luminescente dieren, zwevend door de melkweg.
Ze bestudeert hun namen
en leert te staren tot de tijd transparant wordt
ze heden & verleden & toekomst kan zien
die vloeibaar worden
en in elkaar leeglopen.

Omhels de dieren.
Raak verstrikt in het wier.

Verlies het niet.

Droom #7

Het offerlam is juicy in de supermarkt.
 Juicy in iedere supermarkt.
 De hele vleeswand is haar catwalk.

Witte flitsen bleken haar onmogelijk zachte vacht.
 Stelen haar schaapachtige glimlach.
 Haar eeuwige jeugd. De oeroude glinstering in haar ogen.

Offerlam met dode natuur (2019, bloed op tegel)
Offerlam met nat slap dier (2019, wind door bot)
Offerlam met zeldzaam gras (2019, mes in zeldzaam gras)

Honderd beelden spoelen aan op deze ochtend en drogen uit.
 Zovele buiten-de-tijd ochtenden
 ergens tussen twee punten op de kaart.

Hier valt niets anders te doen
 dan knabbelen op een profetie van de avond tevoren
 tot ze week is.

Het offerlam zucht en duizend steden zuchten met haar mee.
 Storten in.
 Of nee: smelten.
 Hun moleculaire structuur ontbonden.

In haar diepste dromen is zij ook eens het altaar.
 Buigen de boortorens voor haar hoefjes.
 Nekt ze de miljardairs, de demonen van de markt.
 Traceert ze de scheurtjes in hydraulisch gekraakt gesteente
 en naait ze opnieuw aan elkaar
 met onbreekbare haren van haar magische vacht.

In lange nachten van veetransport
 wiegend op het ritme van rubber en asfalt
 zweeft ze van de ene droom naar de andere.
 Frictieloos glijdt ze door neonverlichte gangpaden.
 Bewondert ze haar reflectie
 in de glanzende folie rond juicy roze lapjes.

Ze kiest een droom
 een archetype.

Knijpt in het altaar tot het sap eruit spuit
 en alles overspoelt.